

113569

~~18 JULI 1972~~

VIDKON QUISLING

Du ville redde folk og land.
Du var som morgenrøden
i innsatsviljen, ærlig, sann...
For d e t du gikk i døden.

Du spente viljens buesnor
til bære eller breste!
Du var jo drømmeren som trof,
Som kjemper til det siste.

Kai Normann.

18 juli 1972

EFTER KAMPEN

Det kommer etter alle slag
som etter livets strid
en fredens, eftertankens dag,
en livets aftentid.

Der kommer dag, der kommer stund
da all vår strid er endt
i fredfull ro, som barneblund
før kamp du hadde kjent.

Den kommer etter nederlag
som etter seiers rus;
den store indre oppgjørsdag
med åndens vingesus.

Da føler du at kampens gny
som bruste i din sjel,
blir borte som en dunst, en sky,
at freden er din del.

Du føler: full og ren og klar
der innerst i ditt bryst
den store freden alltid var
når bare DU blev tyst.

Kai Normann.

Skrevet under okkupasjonen.

UNG MÅ NASJONEN VÆRE

Ung må nasjonen være
om målet den skal nå!
Det er vår største ære
at ungdommen vil bære
fram det de gamle så!

Det er vår største lykke
at ungdommen står fram
for stykke etter stykke
i fylking fram å rykke
og hevne landets skam!

Der hvor de gamle segnet
skal ungdommen ta opp
de gamles merke, tegnet
til samlingsmerke egnet,
heis flagget høgt i topp!

Om flagget, solkorsfanen
står unge kjemper vakt!
De brøt med skikken, vanen
og følger uredd banen,
med framtiden i pakt!

Og fanen som vi hever
har offerildens glød!
For Norges folk vi lever
og for et mål vi strever,
for egoismens død!

I barmen er et hjerte
som slår for Norges sak!
Fast som en alterkjerte,
i glede og i smerte
skal du stå fri og rak!

INGEN FARE FOR NORDEN

Ingen fare for Norden
- så lenge troen holdes levende,
troen på Nordens idealer,
troen på Gud
- som løfter idealene som fakler
og gjør dem til mer enn idealer:
til liv og ikke bare teori.

Ingen fare for Norden
- så lenge folkesjelen er sunn.
Den må renses for sitt smuss,
da vil den stråle ren og klar som før,
selve Nordstjernen i sin glans,
den vil lyse for folkene.

Ingen fare for Norden
- så lenge de nordiske folk
står vakt ved hverandres side
som brødre, som venner uten svik,
og så lenge de er villige til
å dele godt og vondt med hverandre
i gode og onde dager.

Ingen fare for Norden
- så lenge de nordiske folk
står vakt om sin ære
og heller vil gå under
enn svike.

Ingen fare for Norden
- så lenge Norden er Norden
og løfter åndsmaktens fane.
Faren kommer innenfra,
sviket forberedes innenfra.
Løgner må ikke seire!
Da beseires Norden.

43. STÅ FAST SOM FJELL I HERRENS STRID

Tone: Vår Gud han er så fast en borg. M. 68.

Stå fast som fjell i Herrens strid,
Du ei fra skansen vike !
Frem mot din post drar nag og splid
og hat og spott tillike.
Mot løgn og drikk og last
min sjel, stå fast, stå fast !
Mot urenhet og svik
vi drar med Gud i krig,
vi kjemper for Hans ære.

Vi vebner oss med Ordets sverd
og sannhets skarpe lanse -
vi sanndru er i all vår ferd
og ingen skal oss stanse.
Nu styrtes løgner ned,
vi kommer med Guds fred,
med Jesu eget ord,-
han er vårt skjold på jord,
en klippe midt i striden.

All himlens hær og englemakt
står rustet ved vår side,
det har den Herre Krist oss sagt,
som måtte døden lide.
Mot helvets makt Han stred
og for til Helheim ned,
- og skjult i mørkets bunn,
i jordens dype grunn,
Han seiret over døden.

Nu står Han fremst i sannhets hær,
den første mann på skansen -
Det lyner av Hans hvite klær
og høyt Han løfter lanser.
Støt hatets murer ned !
Vi kommer med Guds fred,
med hjelp for verdens nød,
med lys i liv og død:
Krist skal vår konge være!

H E L G E G R Ø N S T A D

IN MEMORIAM

Nu er han borte, han som sto som fjellet
når stormen bruste mot hans hjemlands kyst.
Nu er han borte, han som var et fyrlys
og aldri sviktet i en alvorsdyst.

Nu er han borte, han som eide roen
og sikkerheten fra den norske skog.
Men etter han hans livsverk gror og grødes
som jorden dampes etter bondens plog.

Nu er han borte, men hans gjerning lever!
I Norges storskog vokste han, en kjempe rak.
Han var en mann. Han sto i midt i kampen
for vennens ære og for Norges sak.

Kai Normann.

Folk og Land I/I2-56.

DE KOM

De kom fra Belgias byer,
de kom fra det høye Nord,
de kom fra hele Europa
til vern om fedrenes jord.

De kom, de stålsatte skarer
til kamp mot faren fra øst.
De kom da Germania kalte
med stammens eldgamle røst.

De kom, de høyreiste karer,
i Europas brusende vår,
de kom fra slott og fra hytte,
fra verksted og bondegård.

Studenten drog fra sin fremtid,
den nygifte drog fra sin brud.....

Var de da ikke helter?

Kalte dem ikke Gud?

De kom de gamle, men sterke
gråsprengte nu, men tro.
Og sammen i ildstormen drog de
og sammen til døden de sto.

UNGARN

Mørk er den natt som synker over verden
når voldsmenn seirer og når frykten ser
den sterke medynksløse, hårde ferden
uten å hjelpe, uten å våge mer...

Da blir det natt, for æren er begravet,
og den som lever uten ære er som død,
ja som et lik som senkes ned i havet,
mens undergangens klokke-toner lød...

Skipsklokken flømter, og med blottet hode
står mannskap, passasjerer- og en prest.
Europa synker som en utbrent klode,
for her er bitter avmakt stundens gjest!

Kai Normann.

SLEKTENS VANDRING.

Viden om har slekten vandret
siden smien vi forlot
hvor den store Skaper hamret
løs i dristig skapermot.

Gud er slektens skaperevne,
vide utsyn, sterke tro.
Over avgrunner og kløfter
bygger bare dåden tro.

Uopphørlig har Guds vilje
drevet oss på veien fram -
det å svike, tape kallet
var en evig, blodig skam.

Fremad drives vi ved flammen
av en sterk men usett ånd -
viljen herdet hard som stålet
i vår Mesters skaperhånd.

Flammen - det er seirens fane,
selve viljen, når det gjelder,
til å stå om enn du faller.
Viljen frigjør eller feller!

Kai Normann.

FEDREHEIMEN

Notti låg tung over fedreheimen
i lange og myrke år.
Folket hev freista skiftande tider,
hunger og tronge kår.

Noreg var fatigt, men rikt i røyndom,
hjartegrunnen var djup.
Heilage voner blømde i løyndom,
i kvendehugen so mjuk...

Sterk var mannen i arm og eldhug,
stod i så mang ein strid,-
sloss på livet for seg og sine,
fylgd av si fylgje frid.

Heimen var som ein song i barmen,
un det var ringt og smått,
kjarleiken lyste og gjorde huset
vent som eit draumeslott.

Tidi er hard, men stor er ho ogso
med ærleg vilje og tru.
Mannen som eig eit heilstøypt hjarta
kan sjøve lagnaden snu.

Aldri kan Noreg døy og gå under
so lengje m e halda mål.
Noreg kallar på mannemotet,
på mannehugen av stål.

Kai Normann.

MEKTIGERE ENN ATOMET!

Den største kraft på denne jord
utløses av en sjel som tror.

Atomets spaltning, vet vi, kan
utløse hele verdens brand.

En større kraft utløses vil
ved hjertets tro og hjerters ild!

Den kraft som springer frem fra ånd
har verdens fremtid i sin hånd!

Ved åndens makt kan du bli sterk
og øve åndens kjempes verk!

Den største kraft på denne jord
utløses av en sjel som tror!

+++

Fra gammel tid der er en blodets rett
som gjør et folk ved blodets bånd til ett.

Ved sverdets egg, ved drap og broderstrid
ble folket føyet sammen i sin tid.

Det var nødvendig at den sterke mann
ved sverdets egg tok makten i sitt land.

De dager komme vil - av alle sett -
da makten bøyer kne for åndens rett!

For sterkere enn blodets, stammens bånd
er hjerters møte, kjærlighetens ånd.

Kai normann.

DRØMMEN OM NORGE.

Der bor i våre hjerter
en skjønn og hellig drøm,
som tente alterkjerter,
vår dype lengsels strøm.
Det er en drøm som tenner
vår tro, vårt håp, vår lyst,
en stjerne klar som brenner
høyt over Norges kyst.

Det er en drøm som Norge
har tent i våre bryst,
med stolte klippeborger,
med fred når alt blir tyst.
Når aftenstjernen funkler
la striden mann mot mann,
som stjernens glans fordunkler
- dø hen i Norges land!

Kai Normann.

Skrevet i fangenskapstiden i
Dalane konsentrasjonsleir. Kan
synges til tone av Schuberts
"Am Brunnen vor dem Tore".

LANDET BYGGES

Landet vårt bygges ved skapende evne,
fram mot de høyeste mål skal vi stevne
bugge i steinen, forme i leiret....
Livet og kraften,
sevjen og saften,
røttenes næring er kjærlighetskraften.
Elsker du landet? Himlen og vannet,
fjellenes sne og sjøenes øye,
hverdagens møye- er det enn lite
folket som bygger og strir i vårt land?
Da blir du mann. Gjennom alt slitet
holder du stand.

Kai Normann.

NYTTÅRSKILSEN TIL "FÆDRELANDET" FRA NORGE

I manndig troskap mot ditt folk
blev du den sanne danskhets tolk.

I troskap mot en stor idé
du kunne tidens farer se.

Du så ditt folk med ørnens syn
i tidens store tankers lyn.

Du så det måtte løftes opp
til store utsyns bakketopp.

Du Danmarkskjebnekamp forstod
ved røstene dypt i ditt blod.

Ditt klare syn blev til ved h a m,
som tiden dynger ned i skam.

Han som av tidens nød stod frem
til vern for hele Nordens hjem.

Den falne helt, idéens far,
du som din fane alltid har.

Han glems er heller ikke dig!
Hav her dig følge ærens vei.

I tid som kommer, nye år,
foran med fanen selv han går!

Karl Normann.

Januar 1957.

100 10000

A T L A N T I S

En verden synker brennende i havet
når kjærligheten skuffes, dropes, dør.
Et bunnløst hav den skjuler.
Enda lenge efter
det ulner svakt i asken av dens glør.

Et hav av flammer står mot himlen
når du synker,
vår lengsels land Atlantis i din grav!
Mot fjerne rikers kyster havet skyller
en strøm av dypets gygne tårer, rav.

Kai Normann.

TANKER VED SYNNOVE LIES DØD.

Et sørgebud? Påny, påny det skjer,
en av de gode trofaste gikk bort.
Det glisner i vår skog, ja mer og mer.
Det tynnes jevnt. Det tynnes jevnt og fort...

Din høye alder bar du glad og fri.
Ja, som en fane trosser vær og vind,
slik sto du fast, Synnøve Lie!
Du var en kjempe med et barnesinn.

Din yndlingssang var "Kjærlighet fra Gud".
Du trosset stormen uten bitterhet.
Ditt livs kompass var Jesu Kristi bud.
Nu er du hans i himlens herlighet.

Dine venner Katharina og Kai
Normann.

STÅ FRAM TIL STRID

Stå fram til strid, du norske mann
for gamle Noregsveldet!
Mot fienden du halda stand
so sterk som sjølve fjellet!

No treng du kraft, no treng du mot,
no treng du hugheil styrke.
Stå fram til strid for norskdoms rot,
du mann av bondeyrke!

Det logar som ein eld idag,
det er så stor ein gaman:
No lyt me nordmenn halda lag
og stå som fjellet saman!

Kai Normann.

BEBUDELSE

Den jord som sov bak is og sne
har følt det vårens under skje
som solens fakkeltender.
La komme sludd og hagl og storm
jeg føler våren har tatt form
i livets skaperhender!

Den første vårdag, mild og linn,
har tent en funke i mitt sinn,
det går igjen mot sommer!
Du varmer alt, du gylne sol,
og himlen blåner, en fiol...
En vårlig luftning kommer.

De bladløse, de nakne trær
har følt: befrielsen er nær!
- kjenn, solens øye gløder!
Det spirer i den bratte li,
de hårde tider er forbi
og jordens hjerte føder.

Kai Normann.

De som

De som er uten ondt i sine sinn,
skal skue Herren uten øyets bind.

De som er uten bitterhet og nag,
skal skue morgenrøden og den nye dag.

De som av Herren selv har lært å be,
skal, fylt av lyset, Han de elsker se!

Kai Normann.

DET FRIE NORGE

Hva er mer fritt enn vindens jag
og mere norsk enn bølgens slag
mot fjellets bryster av granitt?
Og hvem kan ikke ånde fritt
i dette land, hvor havsalt luft
har blandet blod med lyngens duft?
Hvor heggen står i solens skjær
og blusser mellom bjørketrær?
Hvor bjørk som brudepiker står
og fjellene mot himlen går?
I dette Norges fjellnatur
er friheten som fossedur,
du hører den, men vil du nå
da må i ensomhet du stå
og lytte tro og taus og tyst
til sangen i ditt eget bryst.
Der finnes Norges frie sjel,
den frie nordmanns arvedel,
der er de tusen år som svant,
der lyser og vår frihets pant:
en fast og ydnyk, hellig tro
som finner kraft i fjellets ro
og styrkebad i fossens drønn,
at vil du kalle landets sønn
da må du glemme egen nød
og hente kraft fra hjertets glød.

Kai Normann.